

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **L . T . D.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou AK Plzeň, Jablonského 604/7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, čj. OAM-353/LE-LE18-LE05-2011, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včasnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona o azylu a § 3 správního řádu, s tím, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, nezbytném vzhledem k okolnostem případu. V doplnění žaloby, provedeném soudem ustanovenou právní zástupkyní žalobce pak je namítáno, že žalobce nemůže souhlasit s hodnocením žalovaného, který hodnotil žalobcova tvrzení o jeho politických, protirežimních a protikorupčních aktivitách a údajných následných postizích jako nepravdivá, s tím, že žalobce neměl ve Vietnamu žádné potíže, které by žalovaný mohl podřadit pod pojem pokračování

29Az 21/2013

pronásledování. Žalobce se dle žalovaného snažil vzbudit dojem, že byl hledanou osobou, nebylo tomu však tak, neboť žalovaný argumentuje tím, že žalobce odjel zcela legálně a na základě vlastního dokladu, bez problémů. Žalovaný postavil své rozhodnutí na nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi, avšak příběh žalobce byl od počátku prezentován prakticky shodně, pouze s malými nepřesnostmi či odchylkami, žalobce svá tvrzení pouze doplňoval v době, kdy měl prostor pro detailnější výpověď. Žalobce netvrdil, že by proti příslušníkům KSV v době před organizováním demonstrací aktivně vystupoval, zastávání funkcí mu umožňovalo hlubší vhled do reálného fungování KSV jako systému, založeného na klientelismu, korupci a postupně mu vytvářeno negativní postoj ke straně. Ten vygradoval na demonstracích, na protest proti fungování KSV spálil svoji legitimaci a až od této doby čelil problémům se státními orgány své země. Žalobce ve svých výpovědích zásadněji nerozlišoval podíl konkrétních složek systému na svém pronásledování, a to pro celkovou provázanost restriktivního politického systému ve Vietnamu. Rozpor ve svých výpovědích žalobce nevidí ani v případě vylíčení svého vycestování ze země, je přesvědčen, že všechny okolnosti opuštění vlasti, prezentované jím v průběhu jednotlivých pohovorů, tvoří o jeho odchodu ze země ucelený obraz. Své vycestování nikde nenahlásil a pomocí taxíku a autobusu tajně vycestoval ze svého okresu. Na hranicích nečelil žádným problémům, neboť zákaz jeho vycestování byl znám pouze státním orgánům v místě jeho bydliště. Co se týče spouštěče demonstrací, žalobce si též nijak neprotiřečí, uvedl, že představitelé KSV vybírali od lidí poplatky, v dalším pohovoru pak upřesnil, že šlo konkrétně o část financí, rozdělovanou jako náhrada za státem vyvlastněné pozemky, není tak jasné, v čem žalovaný shledává rozpory. Žalovaný se naopak dle přesvědčení žalobce, snažil znevěrohodnit jeho výpovědi a vůbec se nezabýval tím, zda jím uvedené problémy lze subsumovat pod některé z ustanovení zákona o azylu. Aktivitu žalobce přitom lze zcela jistě označit jako uplatňování politických svobod a skutečnost, že již byl za tuto činnost pronásledován (vyhrožování ze strany státních orgánů, dohled nad žalobcem), je ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice závažným ukazatelem odůvodněnosti žalobcových obav z pronásledování nebo reálného nebezpečí vážné újmy, neexistuje-li reálný důvod se domnívat, že se toto již nebude opakovat. Žalovanému se dle názoru žalobce nepodařilo řádně odůvodnit, že mu nehrozí pro případ návratu uvěznění, s nímž souvisí nelidské či ponižující zacházení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 31. ledna 2013 popřel oprávněnost námitek žalobce, je přesvědčen, že ve věci postupoval v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Byl řádně zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech, správní orgán si zaopatřil potřebné podklady a objektivní informace pro své rozhodnutí a zabýval se všemi sdělenými skutečnostmi. Po zhodnocení věci však azylově relevantní skutečnosti neshledal. S žalobcem byly provedeny pohovory, časově nebyl nijak omezován, s protokolem byl vždy řádně seznámen, své výpovědi nedoplňoval, nežádal žádné změny, s obsahem protokolu souhlasil a správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem. Shromážděny byly rozsáhlé podklady a z napadeného rozhodnutí je jasné, jakým způsobem se zprávami o zemi původu žalovaný zacházel a které informace využil. Proč žalovaný nepovažuje žalobcova tvrzení za pravdivá a věrohodná, toto dostatečným a velice podrobným způsobem rozebral a popsal, jakož i odůvodnil ve svém rozhodnutí. Zde pokračování

žalovaný připomíná rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, čj. 5 A 746/2002, kde se uvádí, že „pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově, mnohdy na jeho čestném prohlášení stojí i identita jeho osoby, když nemůže tuto nijak doložit. Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele jiné, než jím tvrzené skutečnosti.... Správní orgán shledal ve výpovědích žalobce četné nesrovnalosti, proto nepovažoval jeho tvrzení za věrohodná. Nejdříve hovořil o organizování jedné, pak dvou demonstrací a spálení členské legitimace, v reakci na což byl napomenut, aby další demonstraci neorganizoval, pod pohrůzkou možného trestního stíhání, samotný akt zničení průkazky byl ponechán bez reakce správních orgánů. Výslovně žalobce uvedl, že další demonstrace již neorganizoval, neměl tedy důvod domnívat se, že bude uvězněn. Jeho obavy z uvěznění tedy byly a stále jsou pouze hypotetické, nikdy uvězněn nebyl, ani proti němu nebylo zahájeno trestní stíhání, byl pouze pod dohledem místního výboru. Pokud tedy správní orgán odhlédne od skutečnosti, že považuje tvrzení žalobce za nevěrohodná, pak hypoteticky uložený dohled ze strany místního výboru z důvodu pořádání protestních demonstrací nelze označit za pronásledování, neboť žalobce nebyl za své jednání správními orgány nijak trestán či postihován. K ust. § 14 zákona o azylu žalovaný připomíná např. rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 15. 10. 2003, kdy pod čj. 3 Azs 12/2003 NSS zdůraznil, že udělení azylu z humanitárního důvodu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a soud jej přezkoumává pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení procesních předpisů. Žalobcova osobní, sociální a ekonomická situace byla řádně zjištěna, posouzena, jakož i jeho věk a zdravotní stav, důvody, hodné zvláštního zřetele nebyly shledány. Vážná újma ve smyslu ust. § 14a) zákona o azylu shledána v případě žalobce nebyla, neúspěšným žadatelům o azyl v cizině v zemi původu nehrozí ze strany státních orgánů žádné nebezpečí, ani diskriminace či znevýhodnění, ve Vietnamu mu nebyl uložen trest smrti, ani mu nehrozí, není tak ohrožen mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením či trestáním. Obavy z uvěznění jsou hypotetické a nepodložené, nebyl ze strany státních orgánů nijak trestán, pronásledován či diskriminován, ani se nepokusil řešit svou situaci vnitřním přesídlením. Žalovaný je přesvědčen, že žalobci nehrozí jakékoliv bezprostřední reálné ohrožení, z uvedených důvodů proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Na vyjádření správního orgánu žalobce reagoval replikou, v níž v podstatě namítal, že vyhrožování a dohled nad jeho osobou ze strany státních orgánů považuje za pronásledování, a to i s odvoláním na ust. čl. 9 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice – kdy se za pronásledování považuje mj. právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem. Stanovený dohled ze strany státních orgánů Vietnamu kvůli protirežimním aktivitám žalobce lze zcela jistě považovat za opatření diskriminační povahy a není tak, dle přesvědčení žalobce, správné ani hodnocení pokračování

žalovaného v tom smyslu, že jeho obavy z dalšího pronásledování jsou nepodložené. V případě pronásledování ze strany státních orgánů pak nemůže považovat vnitřní přesídlení za řešení své věci.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 9. 12. 2011, uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti kinh, rodiče již zemřeli, v zemi původu žije jeho manželka a dcera. Je ženatý, bez vyznání, od r. 1983 byl členem komunistické strany Vietnamu. Má SŠ vzdělání, pracoval jako zedník, rolník, 4 roky byl vojákem. Z vlasti odešel v červnu 2009, neboť nesouhlasil s tamní politikou. Jel vlakem, taxíkem a autobusem přes Čínu, Mongolsko, Rusko a další státy, jel legálně, neměl žádná víza, zde cítí, že je dbáno o lidská práva, proto zde chce požádat o azyl. Na cestu se vydal počátkem června 2009, do ČR přibyl 3. 9. 2009, do 16. 9. 2009 pobýval v pěstírně marihuany ve vesnici u Mostu, poté byl umístěn ve vazební věznici Litoměřice a od prosince 2009 pobývá ve věznici v Ostrově nad Ohří. Zde byl s žalobcem proveden dne 9. 12. 2011 pohovor, v jehož rámci uvedl, že ve vlasti se živil jako rolník a zedník, byl členem komunistické strany, musel se každý měsíc účastnit schůzí, neshodl se však s místní organizací, spálil průkazku a přestal být ve straně aktivní. Do strany se přihlásil v době vojny, byl dobrým vojákem a bylo mu to doporučeno. Žádné výhody z tohoto neměl. Chtěl zůstat v armádě, dělat kariéru a vstoupit do strany tak musel. Než se ovšem stal členem strany, v armádě skončil, poté, co se stal členem strany, účastnil se schůzí na vesnici, stal se vedoucím zásobování rýží. Přišel na to, že členové národního výboru obce vybírali nezákonně poplatky pro vlastní prospěch, proto se rozhodl ze strany vystoupit. Pak sám uspořádal demonstraci, při které chtěl ukázat lidem, že je dobrý člověk a komunista, proto spálil průkaz. Na toto upozornil v březnu 2009, dříve neměl přímé důkazy a podporu z lidu. Lidé si ho zvolili, aby se proti tomuto postavil a stal se vedoucím protestní akce. Ve Vietnamu jsou demonstrace zakázané, on lidi oslovoval, aby na protestní akci přišli. Konala se začátkem března, přesné datum si žalobce nepamatuje, místní samospráva povolala policii, aby demonstranty rozehnala, poté byl pod dohledem místní správy, která mu nedovolila opustit obec. Spálení průkazu nemělo žádný následek. Trestně stíhán nebyl, ale byl napomenut, s tím, že pokud by příště chtěl organizovat demonstraci, mohl by být trestně stíhán. Další akci nepořádal. Zřejmě očekávali, že něco zorganizuje a chytanou ho při tom. V armádě byl vedoucím jednotky, měl pod sebou 36 vojáků a střežili hranice. Přímých bojů se nikdy nezúčastnil. Cestovní doklad neměl, za cestu zaplatil 15 000 USD. V době členství ve straně neměl v úmyslu opustit zem původu, pak si doklad nevyřídil kvůli neshodám s vietnamskou politikou. Učinil to tak, že v noci z vesnice uprchl taxíkem, jel k hranici do města Mau Ca autobusem a následně na občanský průkaz překročil hranici do Číny. Jeho zákaz opuštění obce byl zřejmě jenom na komunální úrovni, problém neměl. S dalšími státními orgány ani s policií jiné problémy neměl. Obecní úřad by mu ale přestěhování nepovolil. Na postup místního úřadu si stěžoval ještě před demonstrací, stěžoval si na korupčníky přes národní výbor okresu, protože pokud úplatek přijme člen strany, musí se to učinit tak, aby strana si zachovala čistou tvář. Žalobce byl seznámen se shromážděnými podklady, s jejich bližším obsahem seznámit nežádal. Další pohovor s žalobcem proběhl v PŘS Zastávka dne 28. 12. 2011, kdy žalobce vypověděl, že vlast opustil kvůli komunistickému režimu, který nemá rád, ve své obci pokračování

zorganizoval demonstrace, a to dvakrát. První byla v lednu 2009 a druhá asi za měsíc, v únoru 2009. Byl vedoucí výrobní skupiny v zemědělském podniku, vyzýval lidi, aby s ním chodili na demonstrace proti monopolu komunistické strany. Demonstrace se odehrály před místním obecním úřadem, s účastí asi 100 lidí, policie je rozehnala. Byl dvakrát předvolán na policii, kde byl varován, že takové akce nesmí pořádat, varovala ho i strana. Obecní úřad mu vždy dělal potíže, když potřeboval potvrzení pro vyřízení cestovního pasu, potvrzení mu nechtěli vyřídít, aby nemohl opustit obec. Demonstrace byly zaměřeny proti korupci a monopolu komunistické strany. Na schůzích se hádal s vedením, vyjadřoval svoji nespokojenost, prohlásil, že chce vystoupit ze strany a před první demonstrací spálil svoji členskou průkazku, aby mu lidé věřili. Na opakované dotazy správního orgánu, v čem spočíval dohled, který měl nad ním následovat po demonstraci, nejdříve žalobce odpověděl dvakrát, že takové demonstrace nemají vliv a že mu vedoucí říkal, že to nemá cenu, ale on neposlouchal, poté uvedl, že ho nezatkli, pouze ho předvolali na policii a varovali, že pokud by pokračoval, byl by vydán příkaz k jeho zatčení. Poprvé byl na obecní policii a podruhé na okresním oddělení ve Viet Yen. Obecní policie vydala příkaz k dohledu, nesměl opustit obec, obecní policisté sledovali jeho pohyb, doma ho navštívili jen jednou. K dotazu na oznámení korupce žalobce uvedl, že v obci dělali územní plán, sebrali lidem pozemky, ale vyplacené prostředky nebyly v plné výši, kterou dostala obec od státu, rozdíl si nechali úředníci z úřadu a žalobce vyzval lidi, aby proti tomu protestovali. Nikam to nehlásil, všude byli stejní lidé. Ve straně byl řadovým členem. V obci bylo cca do 1000 rodin. Problém korupce byl dlouhodobý, lidé byli nespokojení, k vyplacení nízkých cen za pozemky došlo koncem r. 2008. Za organizátora byl označen žalobce. K dotazu délky dohledu žalobce uvedl, že příkaz neviděl, ale bylo mu řečeno, že nesmí opustit obec, pokud se vše nevyjasní. Myslí si, že policie šetřila, zda-li žalobce nepatří k nějaké politické organizaci proti komunistické straně. Do ČR žalobce vycestoval, protože se jedná o demokratický stát a lze zde požádat o azyl. Od září 2009 do prosince 2011 byl ve vězení za pěstování marihuany. Čínskou hranici překročil na denní povolení, které se vydává do 10 km pobytu od hranice, poté tam pobýval nelegálně. Hodně lidí ve Vietnamu vůbec nemá cestovní pas, všichni vlastní občanský průkaz a na hranicích s Čínou proto dává policie jednodenní povolení do okruhu 10 km. Cestu do ČR mu zařizoval známý, který zkontaktoval další lidi, on převaděče neznal. Když přijel na známé místo, již tam na něho někdo čekal, převaděči ho převedli přes hranice a sdělili mu, kde na něho bude čekat někdo další. Hranici schengenského prostoru z Ukrajiny na Slovensko přešel v kufru osobního auta, pak je již nikdo nekontroloval, za cestu zaplatil předem. Bojí se vrátit, má strach ze zahájení trestního stíhání, bojí se úřadů a policie. Dne 25. 2. 2013 byl žalobce seznámen s dalšími podklady žalovaného, stejně tak dne 18. 10. 2013, nežádal žádného doplnění, ani se nechtěl k těmto nijak vyjádřit.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba

požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Po přezkoumání spisového materiálu ve věci žalobce dospěl soud k jednoznačnému závěru, že odůvodnění nevěrohodnosti žalobcových tvrzení, správním orgánem velmi logicky utříděno a popsáno na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, je nejen věcně správné a obsáhlé, prakticky s ohledem na výše popsané výpovědi žalobce i vyčerpávající a soud se se závěry žalovaného ztotožňuje. Pro úplnost uvádí, že souhlasí jak se závěry žalovaného, týkajícími se popisu rozporů ohledně počtu žalobcem údajně uváděných demonstrací, tak i potíží s místním úřadem a policií, vlastního „spouštěče“ demonstrací, cesty žalobce z místa bydliště, oznámení či spíše neoznámení korupce, konečně, soud souhlasí i se závěrem žalovaného, který žalobcova tvrzení o jeho politických, protirežimních a protikorupčních aktivitách a údajných následných postizích nepovažuje za pravdivá. K tomuto závěru přistupuje i žalobcem sdělená skutečnost, že listinný důkaz o nařízeném „dohledu“ vůbec neviděl. Soud zde připomíná závěry rozhodnutí Krajského soudu v Praze, učiněného pod sp. zn. 48 Az 44/2005-25, ze dne 26. 1. 2006, kdy soud posouzení věrohodnosti žadatele vázal k výsledku hodnotícího procesu a úvahám správního orgánu o osobnosti žadatele, s přihlédnutím k míře reálnosti, resp. věrohodnosti jím tvrzených důvodů odchodu ze země původu, v konfrontaci s obecnými informacemi o situaci v této zemi. Rozhodujícím pak pro závěr o nevěrohodnosti žadatelem sdělovaných informací nemohou být pouze dílčí nepřesnosti, ale zásadní rozpory ve výpovědích, které správní orgán shledá. Takto judikovaná situace je, dle názoru soudu, obdobná i v současně přezkoumávané věci, lze zde konečně odkázat např. i na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2006, kdy pod sp. zn. 60 Az 86/2005 soud uzavřel, že nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Soud je přesvědčen, že argumentace žalovaného o neexistenci azylové relevance žalobcových tvrzení je správná, žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a) či § 12 b), nesplňuje ani podmínky ust. § 13 zákona o azylu. Dále soud konstatoval, že ani v průběhu soudního přezkumného řízení nedospěl soud k závěru, že by ze strany žalovaného došlo k vadě řízení či nezákonnosti ohledně úvahy o existenci důvodů, hodných zvláštního zřetele ve vztahu k ust. § 14 tohoto zákona. Správní orgán shromáždil dostatečné podklady o situaci ve Vietnamu, s podklady žalobce opakovaně seznámil a žalobce nežádal bližší podrobnosti, ani nenavrl jakékoliv další důkazy ve věci. Žalovaný pak podklady seriózně prostudoval, o čemž svědčí závěry, které učinil ve svém odůvodnění, kdy tamní situaci popsal, neshledal však žádné nebezpečí, kterým by žalobce mohl být v zemi původu azylově relevantně ohrožen. Žalobcem uváděný odkaz na čl. 4 kvalifikační směrnice v tom smyslu, že jeho obavy z pronásledování či případné vážné újmy pro případ návratu jsou azylově relevantní, soud z výše uvedených důvodů shledat nemohl. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí odůvodnil, proč reálně žalobci žádná vážná újma pro případ návratu do vlasti nehrozí, vyložil zde správný závěr o tom, v jakých situacích se na základě Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému pokračování

či ponižujícím zacházení nebo trestání jedná o případy, na které lze aplikovat ust. § 14a) zákona o azylu. Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře opakovaně připomínal, že pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě nemá za následek porušení čl. 3 Úmluvy, neboť ponížení a pokoření, které jej provází, by muselo dosáhnout mimořádného stupně, žalobcem uváděné skutečnosti však takto hodnotit nelze. Dle podkladů, které žalovaný shromáždil, pak zem původu žalobce není státem, kde hrozí neúspěšným žadatelům o azyl jakékoliv vážnější nebezpečí. Konečně, ust. § 14b) zákona o azylu a jeho podmínky žalobce rovněž nesplňuje. Soud proto po přezkoumání věci rozhodl o zamítnutí žaloby, a to jako nedůvodné, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce byly náklady právního zastoupení přiznány samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 1. července 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně